

Sted.

De dage, da blodbøgens skygge
var den ultimative lindring
når man kunne sidde der
og finde ly for solens stik,
og når aftenen faldt på
høre solsorten følge solen
på vej ned,

de dage, hvor efterårsløvet
raslede en under fødderne
når man gik frem og tilbage
mellem de stribetrevne grusgange,
og hvor man gennem de nøgne grenes fletværk
endda havde fået udsigt
over hele stenmarken,

de dage, hvor taksen
endnu var klædt grønt
mens de øvrige vækster var behængte med is,
og hvor dråber der faldt fra grenen
blev til toner ved mødet med den frosne jord
og den rustnede låges rødmen
skinnede igennem det hvide,

de dage er forbi,
hvor jeg kunne gå omkring i haven
- læse stenenes budskaber med ærefrygt,
og rødme ved deres smigrende invitationer
til sammen med drabanter
- selv under sten -
at blive dens interiør -

men jeg vil ikke savne det et øjeblik
nu er jeg her jo...
og når det gungrer tungt ovenover mig,
og når det rasler tørt henover mig,
og når det ringer blidt nedover mig,
og når det knirker klart igennem mig,
hvordan skal jeg da kunne lade være med at smile?